

Macht van de onmacht

Vele lange jaren was zij

Leraar en wandelaar
Geremd door niet meer verbonden cellen
Geremd in lopen,
Geremd in het leven

mijn vaders steun
zijn reismaatje
zijn toeverlaat
zijn tijdverdrijf
zijn zorgkind
zijn liefde tenslotte
niet op de laatste plaats

Het laatste deel van haar reis

Door de zorgautoriteiten is haar huis eufemistisch Vita Nova genoemd

legde zij alleen af.
Liep niet meer wat zij wilde lopen
Liep niet meer waar zij wilde lopen
Wilde weg, waar niemand wilde dat ze weg liep.

Haar laatste dagen
Begrijpend, maar onmachtig te uiten
Tot

Haar laatste adem.
Mchtig genoeg om mijn vader te laten huilen